

GRANTRÆET

*"Tjenere i fuld stads ... bar grantræet
ind i en stor, dejlig sal"*

Ude i skoven stod der sådan et nydeligt grantræ.

Det havde god plads, sol kunne det få, luft var der nok af, og rundtom voksede der mange større kammerater, både gran og fyr. Det lille grantræ var ivrig med at vokse. Det tænkte ikke på den varme sol og den friske luft, det brød sig ikke om bønderbørnene, der gik og småsnakkede, når de var ude at samle jordbær eller hindbær. Tit kom de med en hel krukke fuld eller havde jordbær trukket på strå. Så satte de sig ved det lille træ og sagde:

"Nej, hvor det er lille og nydeligt!"

Det ville træet slet ikke høre.

Året efter var det en lang stilk større, og året efter igen var det endnu meget længere; thi på et grantræ kan man altid, efter de mange led det har, se, hvor mange år det har vokset.

"O, var jeg dog sådan et stort træ, som de andre,"

sukkede det lille træ,

"så kunne jeg brede mine grene så vidt omkring og med toppen se ud i den vide verden! Fuglene ville da bygge rede imellem mine grene, og når det blæste, kunne jeg nikke så fornemt, ligesom de andre der!"

Det havde slet ingen fornøjelse af solskinnet, af fuglene eller de røde skyer, som morgen og aften sejlede hen over det.

Det var nu vinter, og sneen rundtomkring lå gnistrende hvid, og tit kom der en hare springende og sprang over det lille træ. O, det var så ærgerligt! Men to vintre gik, og ved den tredje var træet ble-

vet så stort, at haren måtte gå uden om det. O, vokse, vokse, blive stor og gammel, det var dog det eneste dejlige i denne verden, tænkte træet.

Om efteråret kom brændehuggerne og fældede nogle af de største træer. Det skete hvert år, og det unge grantræ, som nu var ganske godt voksent, skælvede derved, thi de store, prægtige træer faldt med en knagen og bragen til jorden. Grenene blev hugget af, de så ganske nøgne, lange og smalle ud. De var næsten ikke til at kende. Så blev de lagt på vogne, og heste trak dem afsted ud af skoven.

Hvor skulle de hen? Hvad ventede dem?

I foråret, da svalen og storken kom, spurgte træet dem:

”Ved I ikke, hvor de bliver ført hen?
Har I ikke mødt dem?”

Svalerne vidste ikke noget, men storken så tænksom ud, nikkede med hovedet og sagde:

”Jo, jeg tror det! Jeg mødte mange nye skibe, da jeg fløj fra Ægypten. På skibene var der prægtige mastetræer. Jeg tør godt sige, at det var dem. De lugtede af gran. Jeg skulle hilse mange gange. De knejser, de knejser!”

”O, var jeg dog også stor nok til at flyve hen over havet! Hvorledes er det egent-